

РЕШЕНИЕ

№ 2483

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1267** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Д. Х. Х., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], депозирана чрез адв. К.П. срещу решение № 5222 от 20.12.2022 г. постановено по н.а.х.д. № 4584 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-4332-020148/05.10.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на Д. Х. Х., на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон – касационно основание за отмяна по см. на чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК и т. 2 вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН. Доводи за неправилността на обжалвания съдебен акт са развити в касационната жалба. Счита, че не е изследван въпроса относно приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Отправеното до съда искане е за отмяна на решението и постанови ново решение, с

което да отмени, като неправилно и незаконосъобразно издаденото НП.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. С депозирано по делото становище непосредствено преди дата на съдебното заседание, касаторът е заявил, че поддържа жалбата и моли да му бъдат присъдени разноски в производството, съобразно представен списък.

Ответникът, редовно призован, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, в настоящия касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С обжалваното решение, предмет на касационната проверка, Софийски районен съд, НО, 100 състав е потвърдил наказателно постановление № 22-4332-020148/05.10.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на Д. Х. Х., на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

За да потвърди наказателното постановление, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 20.09.2021 г. около 16:56 часа в [населено място], жалбоподателят Д. Х. Х. управлявал собствения си лек автомобил марка „М.“, модел „Г 500“ с рег. № 383М207, по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване на автомобила. За така извършените нарушения му бил съставен АУАН бл. № 524524 от 20.09.2021 г. Въз основа на АУАН е издадено НП № 22-4332-020148/05.10.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, е което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация жалбоподателят е санкциониран на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП с налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение по чл. 137 а, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

От правна страна въззивният съд е приел, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и

срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушенията са безспорно доказани от обективна и субективна страна, квалифицирани са правилно от наказващия орган, като съответни по вид и размер на установеното виновно поведение на жалбоподателя са и наложените административни санкции. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на деца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП, в тази му част.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушенията и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

СРС е анализирал събраните по делото доказателства - както гласни, така и писмени, и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията, визирани в нормата на чл. 137а, ал. 1 от ЗДВП и чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДВП.

Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДВП е категорична, че водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани, като в ал. 2 законът изрично посочва кои лица могат да не използват колани. Разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДВП регламентира, че водачите на МПС са длъжни да носят в себе си СУМПС и контролен талон към него.

Правилно и в съответствие на закона са и изводите на съда във връзка с нарушенията на чл. 137а, ал. 1 от ЗДВП и чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДВП, като съдът препраща към мотивите на решението на основание чл. 221, ал. 2 от АПК. Не се констатира наведените в касационната жалба оплаквания. От разпита на свидетелите по делото се установява непосредствено както извършването на нарушенията, така и тяхното установяване, издаването на акта за установяване на нарушението и предоставянето му на нарушителя. Събраните гласни доказателства са изцяло в унисон с приложените по делото писмени такива.

Относно наведените касационни оплаквания във връзка с нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДВП, правилно въззивният съд е констатирал, че касаторът с бездействието си - не носене със себе си на контролен талон на свидетелството за управление на МПС е осъществил състава на визираното в цитираната норма нарушение. Разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДВП обединява в едно задължението на водачите на моторни превозни средства да носят свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и задължението да носят контролния талон към него. По силата на т. 2 на чл. 100, ал. 1 от ЗДВП същите лица са длъжни да носят свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управляват. Изпълнителното деяние, описано в диспозицията на санкционната норма на чл. 183, ал. 1 т. 1 от ЗДВП обединява в едно неизпълнението на трите задължения на водача, изразяващо се в бездействие: не носи свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за

регистрация на управляваното моторно превозно средство, от което следва, че за неносене на който и да е от изброените документи или за всички заедно на нарушителя се налага административно наказание. С оглед на това не се споделят доводи изложени в касационната жалба, че е нарушено правото на защита на касатора, тъй като не му било ясно за коя от всичките хипотези му е наложена посочената в НП глоба.

Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, в съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в акта за установяване на административно нарушение са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, което е потвърдено и със свидетелските показания на актосъставителя в хода на съдебното производство. В хода на съдебното следствие не са ангажирани доказателства, които да оборват отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации. Размерът на наложените административни наказания е в предвидения в закона размер, административнонаказващият орган е взел предвид нормата на чл. 27 от ЗАНН при определяне на размера на наказанието.

За пълнота касационният състав посочва, че законодателят не определя отнемането на контролни точки като административно нарушение, нито като принудителна административна мярка., каквито доводи има изложени в жалбата. Систематичното място на понятието „контролни точки“ се намира в разпоредбата на чл. 157 от ЗДвП, която регламентира получаването на правоспособност. В същата изрично е посочено, че контролните точки са средство за отчет на извършваните нарушения от водача при упражняване на вече признатото му право. Съгласно чл. 157, ал. 3 от ЗДвП, министърът на вътрешните работи с наредба определя максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Видно от законовата дефиниция на понятието, както и от систематичното място на текстовете, които регламентират контролните точки, законодателят не е вложил в тях санкционен характер. В този смисъл отнемането на контролните точки е въведено със законовата норма, като същото е свързано с извършване на нарушение от съответния водач. Отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно - статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. Отнемането на точки е само една последица от извършеното нарушение, която възниква ex lege по силата на законовата норма. В наказателното постановление само се посочва конкретният брой на отнетите точки, т.е. само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелна санкция. В този смисъл неоснователни са и твърденията на касатора, че отнемането на контролни точки представлява административно наказание, респ. принудителна административна мярка.

Не са налице предпоставки за прилагане на чл.28 ЗАНН, нарушенията са типични за вида си и не разкриват по-ниска степен на обществена опасност, отколкото обичайните случаи.

В рамките на длъжимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Предвид липсата на заявени от страните претенции за присъждане на разноски този въпрос съдът не следва да обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София - град, XII Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5222 от 20.12.2022 г. постановено по н.а.х.д. № 4584 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.